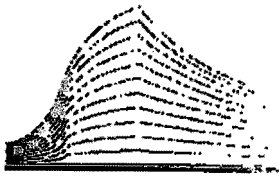

C

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BRONDERS Bart
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

75554

Repertoriumnummer 2014/17039
Datum van uitspraak 05 december 2014
Rolnummer 2014/RK/70

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 09 DEC. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000053647-0001-000A-02-01-1

75555

2014/RK/70 - In de zaak van:

, landbouwer,
wonende te TORHOUT,

appellant,

hebbende als raadsman mr. VERHOYE Sandra, advocaat te 8800 ROESELARE, St.-Eloois-
Winkelsestraat 115 A

tegen

Het VLAAMS GEWEST

vertegenwoordigd door de VLAAMSE REGERING,
Vlaams Minister van omgeving, natuur en landbouw,
met kantoren te 1210 BRUSSEL, Koning Albert II laan 20 bus 1,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE,
Archimedesstraat 7

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadsleden gehoord in openbare terechtzitting
en in het Nederlands.

Zowel de voor hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Er werden syntheseconclusies in de zin van art. 748bis Ger.W. neergelegd ter griffie van dit
hof voor appellant op 6 oktober 2014 en voor geïntimeerde op 4 september 2014.

2.

PAGE 01-00000053847-0002-0008-02-01-4

75556

De bestreden beslissing is het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zetelend zoals in kort geding, op 17 januari 2014 gewezen in de zaak die daar gekend was onder algemeen rolnummer 13/175/C, waartegen appellant tijdig, geldig naar de vorm en ontvankelijk hoger beroep heeft ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 14 april 2014.

Er is ontvankelijk incidenteel hoger beroep van geïntimeerde.

3.

Het geschil heeft betrekking op het mondeling stakingsbevel, op 18 april 2013 (in toepassing van art. 6.1.47 VCRO¹) gegeven door de daartoe bevoegde Stedenbouwkundig Inspecteur (hierna "de GSI"), met betrekking tot een perceel gelegen te ,
kadastraal gekend als . Er is niet
betwist dat de oprichting van alle constructies, waarvan sprake in het dienaangaande opgemaakte P.V., op dat ogenblik reeds voltooid was, en dit in bepaalde gevallen reeds sinds lange tijd.

Meer bepaald is er sprake van:

- een stal, waaromtrent de oprichting reeds werd vastgesteld bij P.V. van 15 januari 2004 en waaraan sinds die tijd niets zou veranderd zijn. Wel wordt bijkomend vastgesteld dat de stal niet ingeplant is conform de vergunning en dat een aantal ramen ontbreken. Bovendien zou een kleine constructie langs de oostelijke gevel toegevoegd zijn, die evenwel reeds zichtbaar zou zijn op een luchtfoto van het jaar 2000,
- twee dakkapellen aan de achterzijde van het zadeldak van de op 8 april 1993 vergunde woning, die reeds zichtbaar waren op de luchtfoto van het jaar 2000,
- een zandpiste voor paarden (van ca. 550 m²), eveneens zichtbaar op de luchtfoto van 2000,
- een zwembad (35 m²) met tegelverharding (samen 200 m²), opgericht tussen 2009 en 2012,
- een metalen loods van ca. 120 m², eveneens opgericht tussen 2009 en 2012,
- een verharding (vermoedelijk van asfalt) van ca. 700 m², waarvan een deel (oprit en deel voor de loods) reeds aanwezig was voor 2000 (en zichtbaar is op voormelde foto) en waarvan een deel (tussen de loods en de stal) werd gerealiseerd tussen 2005 en 2012.

Het stakingsbevel werd uitdrukkelijk gemotiveerd als volgt: *"omwille van de voortschrijdende inbreuken op het perceel wordt een staking van alle werken, handelingen en wijzigingen bevolen"* en er werd verwezen naar artt. 6.1.1., lid 1, 1° juncto 4.2.1., § 1, 1°, 4° en 6° VCRO, alsook naar art. 6.1.1., lid 1, 3°, 6° en 7° VCRO.

¹ Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

75557

Er is niet betwist dat het stakingsbevel geen betrekking heeft op het gebruik van de betrokken constructies; dit wordt in syntheseconclusie door geïntimeerde voor zover als nodig uitdrukkelijk bevestigd.

Het stakingsbevel werd door de GSI bekrachtigd op 25 april 2013.

Het betrokken perceel is overeenkomstig het vigerende Gewestplan DIKSMUIDE-TORHOUT, goedgekeurd bij KB van 14 augustus 1979, gelegen in agrarisch gebied; het is niet gelegen in een gebied waarvoor een Algemeen of Bijzonder Plan van Aanleg geldt, noch in een niet vervallen goedgekeurde verkaveling.

4.

Middels dagvaarding van 8 mei 2013 maakte appellant het geschil aanhangig voor de eerste rechter en vorderde hij zowel de opheffing van het stakingsbevel, als de nietigverklaring van de bekrachtigingsbeslissing. Daarnaast vorderde hij de verwijzing van geïntimeerde in de gedingkosten.

Middels het bestreden vonnis verklaarde de eerste rechter de vordering ontvankelijk, doch hij wees ze af als niet gegrond. Hij verwees appellant in de gedingkosten en stelde vast dat ze niet waren begroot aan de zijde van geïntimeerde.

Appellant acht zich gegriefd door het bestreden vonnis en beoogt in hoger beroep de inwilliging van zijn oorspronkelijke vordering en de verwijzing van geïntimeerde in de gedingkosten van deze instantie, die hij aan zijn zijde heeft begroot.

Op incidenteel beroep beoogt geïntimeerde dat de oorspronkelijke vordering van appelland niet ontvankelijk zou worden verklaard. Verder beoogt hij (ondergeschikt) de bevestiging van het bestreden vonnis. Tenslotte vraagt hij de verwijzing van appelland in de gedingkosten, die hij aan zijn zijde niet heeft begroot, daarbij preciserend dat hij conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof geen aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding.

5.

Anders dan geïntimeerde stelt, heeft appelland wel degelijk het vereiste belang om op te komen tegen het kwestieuze stakingsbevel.

Dit alleen al nu (zo wordt uitdrukkelijk gezegd in de bekrachtigingsbeslissing) het stakingsbevel geldt *“voor alle werken op het betreffende perceel, zelfs indien deze werken op zich niet vergunningsplichtig zouden zijn (zoals bijvoorbeeld schilder- of behangwerken) of zouden worden uitgevoerd overeenkomstig vóór de vaststelling van het misdrijf verleende stedenbouwkundige vergunningen.”* (zoals trouwens onderlijnd en in 't vet aangedikt in de aangehaalde tekst zelf).

Geïntimeerde wordt dus niet gevolgd waar hij zegt dat appellant *"geen last zal hebben"* van het stakingsbevel, nu het niet gericht is tegen het gebruik van de betrokken constructies, noch tegen de oprichting ervan, *"doch veeleer tegen het eventueel verder op richten van allerlei nieuwe en onvergunde constructies op het betrokken perceel"* tenelnde te vermijden dat de bevoegde autoriteiten opnieuw voor een *voedongen* feit zouden worden geplaatst, en daarom geïntimeerde het vereiste actueel belang zou ontberen om tegen het stakingsbevel op te komen.

Het (rechtmatige) belang van appellant is niet gelegen in *"het openen van de mogelijkheid om zijn onvergunde stedenbouwkundige inzichten verder te realiseren op het betrokken perceel"*, maar wel in het feit dat hij getroffen wordt door een stakingsbevel dat voor hem niet zonder gevolgen is, derwijze dat hij belang heeft gebruik te maken van de mogelijkheden die art. 6.1.47, lid 6 VCRO voorziet om zich tot de rechter te wenden.

6.

Niet betwist is dat het hof, zetelend als beroepsrechter, zoals in kort geding en gevat binnen het kader van art. 5.1.47, lid 6 VCRO (dat moet worden gelezen in de context van art. 159 Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen) bevoegd is om (zonder zich uit te spreken over de opportuniteit ervan) de aangevochten maatregel (zijnde het stakingsbevel, zoals bekrachtigd) *ten gronde* te toetsen op haar externe en interne wettigheid en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust (vgl. Cass., 16 januari 2009, nr. C.06.0480.N).

Inzake de interne wettigheid, toetst het hof of de door het bestuur getroffen maatregel uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen, en dus niet gesteund is op motieven die aan de ruimtelijke ordening vreemd zijn of die steunen op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De kort gedingrechter oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen. Rekening houdend met de beleid- en beoordelingsvrijheid van het bestuur kan de kort gedingrechter die beslissing slechts marginaal toetsen.

Daarbij is het zo dat het stakingsbevel een preventief instrument is (zie ook Cass., 18 mei 2007, C.06.0567.N, www.juridat.be), erop gericht verdere schade aan de ruimtelijke ordening te voorkomen (zie ook het Handhavingplan Ruimtelijke Ordening 2010, www.ruimtelijkeordering.be, punt 5.5, p. 23: *"het doel van het stakingsbevel is om op preventieve wijze aan handhaving te doen. Wanneer de handhavende overheid een decretaal omschreven misdrijf "in wording" vaststelt, legt zij een stakingsbevel op. Het stakingsbevel is erop gericht om verdere schade aan de goede ruimtelijke ordening te voorkomen"*) en inzonderheid om inbreuken op de ruimtelijke ordening te voorkomen die door een later beroep op de rechter ten gronde moellijk te herstellen zijn.

Geïntimeerde bevestigt dat de bestaande constructies als zodanig niet geïmagineerd zijn, nu niet betwist is dat hun oprichting voltooid is (wat overigens contrasteert met het in de bekrachtigingsbeslissing weergegeven verbod om aan deze constructies nog eender welk werk – zelfs al is dit niet vergunningsplichtig – uit te voeren) en dat het stakingsbevel evenmin het gebruik van deze constructies valseert.

In de mate dat het stakingsbevel er enkel op gericht is te vermijden dat appelland bijkomende niet vergunde constructies zou oprichten op het terrein of niet vergunde wijzigingen zou aanbrengen aan de bestaande constructies, terwijl niet blijkt dat appelland daarmee een aanvang heeft genomen, daartoe enige aanstalten maakt of daartoe nog maar zelfs concrete plannen zou hebben, is het stakingsbevel als onwettig te bestempelen.

Zelfs indien het zo zou zijn dat de constructies die aangehaald worden in het P.V. van 18 april 2013 (of zelfs in het PV van 15 januari 2014) stuk voor stuk stedenbouwkundige inbreuken zouden uitmaken (iets waarover het hof zich middels onderhavig arrest voor alle duidelijkheid in generlei mate uitspreekt), hetgeen (per hypothese) zou leiden tot de vaststelling dat appelland inzake stedenbouwkundige inbreuken niet aan zijn proefstuk toe is (wat op zich al niet relevant is, nu de staking “in rem” wordt opgelegd en niet in eerste orde ten aanzien van een persoon), en tot de vaststelling dat het betrokken perceel reeds met meerdere stedenbouwkundige inbreuken bezwaard is, dan nog laat dit de daartoe bevoegde ambtenaren niet toe een stakingsverbod op te leggen gericht tegen hypothetische nieuwe inbreuken waaromtrent zij geen concrete vaststellingen verrichten.

Luidens art. 6.1.47 VCRO kunnen de (in art. 6.1.5. vermelde) ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen vermeld in art. 6.1.1. (...). Buiten dergelijke vaststelling, vermogen zij geen stakingsbevel op te leggen.

Ten aanzien van louter hypothetische, toekomstige constructies (zoals in onderhavig geval) ontbreken dergelijke vaststellingen; er werden in onderhavig geval enkel vaststellingen verricht omtrent bestaande, volledig opgerichte constructies, ten aanzien waarvan een stakingsbevel het preventief karakter zou ontberen en tegen dewelke het stakingsbevel naar elgen zeggen van geïntimeerde ook niet gericht is.

Wat dit laatste betreft herhaalt het hof dat, ofschoon geïntimeerde stelt dat het stakingsbevel niet gericht is tegen de bestaande, volledig opgerichte constructies, deze wel door het stakingsbevel worden getroffen nu “het bevel tot staken geldt voor alle werken op het betreffende perceel”, zodat anders oordelen de mogelijkheid zou openen voor de daartoe bevoegde ambtenaren om middels een stakingsbevel geënt op louter hypothetische, toekomstige inbreuken (waaromtrent per definitie geen vaststellingen worden gedaan) alsnog voltooide inbreuken te treffen waaromtrent een stakingsbevel ieder preventief karakter zou ontberen.

75560

Het hof merkt nog op dat geïntimeerde zich niet (uitdrukkelijk) beroept op de eenheid van misdadig opzet (zoals bedoeld in art. 65 S.W.) tussen het oprichten van de verschillende constructies of het uitvoeren van de verschillende werken waarvan in voormelde P.V.'s sprake is. Wel laat geïntimeerde gelden dat *“appellant zich sinds 1993 tot op heden steeds heeft ingelaten met het onvergund (of in strijd met de vergunning) bijbouwen van constructies op het betrokken perceel”*. Welnu: zelfs indien dit zo zou zijn (en opnieuw is het voor alle duidelijkheid zo dat het hof zich in generlei mate uitspreekt of dit daadwerkelijk zo is), dan nog is niet vastgesteld dat op het terrein (al of niet door appellant) verder dergelijke feiten werden gepleegd of zelfs enige aanstalten daartoe werd gemaakt.

Nu aldus moet worden vastgesteld dat het stakingsbevel gesteund is op machtsoverschrijding en het minstens om voormelde redenen een kennelijk onredelijk karakter vertoont, dient het bij toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO worden opgeheven. Aangezien hierdoor ook de bekrachtigingsbeslissing elk mogelijk gevolg verliest, dient niet verder te worden ingegaan op de vraag van appellant om deze laatste nietig te verklaren.

7.

Als in het ongelijk gestelde partij, wordt geïntimeerde verwezen in de gedingkosten.

Sinds de tussenkomst van de arresten van het grondwettelijk Hof van 8 maart 2012 (arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, weliswaar inzake de herstellvordering) en van 25 april 2013 (arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013), www.grondwettelijkhof.be, ditmaal specifiek inzake de stakingsvordering), kan appellant geen aanspraak maken op enige rechtsplegingsvergoeding.

Het grondwettelijk hof overwoog hierbij dat de betrokken overheid bij het instellen van de herstellvordering en/of bij het voeren van verweer op de stakingsvordering handelt in het openbaar belang en dat hij dit net zoals de leden van het Openbaar Ministerie moet kunnen doen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces (terwijl hij omgekeerd overigens evenmin op een rechtsplegingsvergoeding aanspraak kan maken).

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak,

PAGE 01-00000053847-0007-0008-02-01-4

75561

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Wijst het incidenteel beroep af als ongegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw oordelend, verklaart de vordering van appelland ontvankelijk en in navolgende mate gegrond.

Heft het stakingsbevel van 18 april 2013, zoals bekrachtigd op 25 april 2013, op.

Verwijst geïntimeerde in de gedingkosten van beide instanties, die enkel nuttig te begroten vallen aan de zijde van appelland op:

- dagvaarding: 337,38 euro
- rolrecht beroep: 160,00 euro.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en veertien,

bijgestaan door

Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

